

Más cserkészcsapat tagjai is voltak gimnáziumunk tanulói között

Lapunk előző számában már beszámoltunk arról, hogy a komáromi bencés gimnáziumban cserkészcsapat is működött; tagjait Jókai-cserkészeknek hívták. A csapatnak leánycserkész tagjai is voltak – erről lapunk olvasói egy volt leánycserkész visszaemlékezéséből értesülhettek. Tudomásunkra jutott azonban az is, hogy a 2. világháború előtti években voltak a gimnáziumnak olyan tanulói is, akik szintén cserkészek voltak, de nem a gimnázium csapatához tartoztak, hanem a 640. számú Timótheus református cserkészcsapatnak voltak a tagjai. Ezek a Vág túlsó partján épült Timótheus Árvaház lakói közül kerültek ki. A lakók között ugyanis nem csupán árvák voltak, hanem olyan fiúk is, akiket szüleik ebben a fiúárvaházban szállásoltak el más jellegű diákotthon helyett, s fizettek a szállásukért és kosztjukért. Ez a bevétel az árvaház anyagi helyzetét is javította. E lehetőség megnyugtatta a vidéki szülőket, hogy gyermekük vallásos nevelést biztosító helyen, felügyelet alatt tanul és lakik. A Timótheus-cserkészcsapatba ezek közül is csak azok kerültek be, akik vállalták a cserkészélet támogatása követelményeket, s meg is feleltek a kívánalmaknak. Természetesen az árvák is tagjai lehettek a cserkészcsapatnak.

A bencés gimnázium vezetőinek toleráns nézeteit bizonyította az a tény, hogy lehetőséget adtak más vallású diákoknak is a tanulásra, akik saját hitük és vallási felfogásuk szerint nevelkedhettek, sőt saját vallási alapon szerveződött cserkészcsapatnak voltak a tagjai.

Mivel a gimnázium cserkészeit már bemutattuk, a teljesség kedvéért szentelünk néhány sort az árvaházi cserkészcsapatnak is, amelynek a parancsnokhelyettese, Keszegh Pál, aki annak idején az árvaház nevelője is volt, még közöttünk van, s aki nagyon készségesen osztotta meg velünk emlékeit.

Kik lehettek a Timótheus református cserkészcsapat tagjai?

K.P.: Ezek a bencés gimnázium azon tanulói közül kerültek ki, akik egyrészt jó tanulók voltak, s a magaviseletük is megfelelt, másrészt maguk is kötelezően vállalták, hogy eleget tesznek a cserkészmozgalom támogatása követelményeknek. Természetesen próbákon kellett megállni a helyüket, vagyis abszolválniuk kellett az ún. tízpróbát s betartaniuk fogadalmukat.

Volt-e az ottani cserkészcsapat és a bencés gimnázium között valamilyen kapcsolat?

K.P.: A cserkészmozgalom keretében nem volt közvetlen kapcsolatunk, de a városi cserkészvezetőség keretében igen. Tulajdonképpen ott kerültünk egymással kapcsolatba közös szervezési kérdésekben. Természetesen tanulmányi kérdésekben volt kapcsolat a gimnázium és az árvaház vezetősége között.

Milyen nagyságú őrökre oszlott a cserkészcsapat?

K.P.: Ezek 10–15 tagból álltak, s általában jó közösségeket alkottak. Az árvaház nagy kertjét felparcelláztuk, s az egyes területeket ilyen cserkészközösségek művelték. Egymással nemesen vetélkedve dicséretes munkát végeztek.

A cserkészcsapatok általában jól sikerült kirándulásokat, táborozásokat szerveztek. A Timótheus-cserkészcsapat is részt vett ilyeneken?

K.P.: Természetesen. Például Gárdonyban szőlőmunkát vállaltunk a szünidőben, s közben fürödtünk a Velencei-

tóban. A közös munkával szerzett pénzen több kiránduláson vettünk részt, többek között voltunk Budapesten a Szépművészeti Múzeumban, fürödtünk a Balatonban Tihanyban, Siófokon. Ezeken a táborozásokon sok gyakorlati dolgot elsajátítottak a cserkészfiúk. Ez is a jelszavuk volt: A cserkész ott segít, ahol tud. A cserkészcsapat parancsnoka Csukás Zsigmond, a későbbi neves somorjai lelkes volt. Ő már befejezte földi életét. Egyébként a csapat hét tagjából lett lelkipásztor – ez is azt bizonyítja, hogy mind a cserkészmozgalom keretében, mind pedig az életre való felkészítésben jó munkát végeztek az árvaház egykori nevelői.

Köszönjük a beszélgetést és a tájékoztatást, jó egészséget kívánunk Keszegh Pálnak, a 87 éves egykori cserkésztisztnek.

J. L. I.

